

1. A láb-nyomom-ban jár - ja - tok, — Én szó - lok
1. Most fel, ti föl - di ván - do - rok, És fél - re

így, a Mes - ter; — És hor - doz-ván ke -
min - den bűn - nel;

resz - te - tek, Csak en - ge - met kö - ves - se - tek!

M.R.

2. Én példaképek vagyok, / Az életem világít; / Én senkit éjben nem hagyok, / Ki fény honába vágyik. / Az út, az élet én vagyok, / Csak lábnyomomban járjatok!

3. Mi szívetekben kárt tehet, / A bűnt mind elhagyjátok; / Így élve tiszta életet / Az Isten útján jártok. / Én Úr vagyok és kőszikla, / A mennyországnak ajtaja.

4. Ki rólam tudni nem akar, / Az életében kárt vall; / Ki nékem adja életét, / Az győzve küzd az árral! / Ki értem terhét felveszi: / Az üdvösségét elnyeri.

5. Én mindig küzdök értetek, / És dönthetetlen állok, / A harcban végig részt veszek, / És győzve síkra szállok; / Ó! mért néznéd a rest szolgát, / Ki cserben hagyja táborát.

6. Csak járjunk híven lábnyomán / És így hordjuk keresztünk; / De békessége hassa át / A szívünk és a lelkünk. / Mert látja mind a fény honát, / Ki szívét néki adja át!